

Arrest

nr. 323 744 van 20 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Vliertjeslaan 1
3090 OVERIJSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 maart 2025 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. COMELIAN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije en in Kroatië.

1.2. Op 17 juli 2024 verzocht verweerder de Bulgaarse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.3. De Bulgaarse autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 23 juli 2024 en dit op grond van artikel 18.c van de verordening nr. 604/2013.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 2 augustus 2024 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Op 11 oktober 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

1.6. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 16 maart 2025 de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissingen - het betreft immers twee beslissingen die zijn opgenomen in een akte (een beslissing tot terugleiding en een beslissing tot vasthouding) - , die verzoeker op 16 maart 2025 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer die verklaart te heten,

naam : [A.]

voornaam : [A.A.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te plaats om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat land, op basis van het Dublinakkoord van 23.07.2024, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 26.08.2024 met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 02.08.2024.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 16.03.2025 geen andere elementen aan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 02.08.2024.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 16.03.2025 geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

[...]"

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 51/5 § 4, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft bijgevolg, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

3. Onderzoek van het beroep tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsbeslissing en een beroep op de gewone schorsingsprocedure dus niet tot een nuttig resultaat kan leiden.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat niet in vraag wordt gesteld door verweerder, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

"[...]"

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de rechtsonderhorige in kennis te stellen van de motieven van een genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker teruggeleid wordt naar de grens met Kroatië.

Verzoeker was de mening toegedaan dat hij zou uitgewezen worden naar Bulgarije, maar na ontvangst en vertaling van de bestreden beslissing, werd het hem onduidelijk.

De raadsman van verzoeker heeft daarop contact opgenomen met de DVZ om uitsluitel te verkrijgen over het land waarnaar verzoeker zou uitgewezen worden.

De wet van 29 juli 1991 werd hier geschonden door de DVZ, wegens een flagrante fout in de beslissing.

[...]

Uitgaande van de feitelijke gegevens van het dossier, blijkt dat de DVZ op een kennelijk onredelijke manier tot haar besluit is gekomen.

Het AIDA rapport (update 2024) informeert ons als volgt:

“The situation of Dublin returnees

Since 2020, the LAR explicitly provides for the mandatory reopening[20] of an asylum procedure with respect to an applicant who is returned to Bulgaria under the Dublin Regulation, provided that s/he has not been issued a decision on merits while in absentia.[21] The SAR’s practice following this particular amendment has been so far in line with the law, and returnees whose asylum procedures had been only terminated (discontinued) after their absconding do not face obstacles in principle to have their determination procedures reopened. However, it does not secure their access to state provided food and accommodation in reception centres as these are guaranteed only to vulnerable applicants.[22]

For any other Dublin returnees, who are not considered vulnerable, food and accommodation are contingent to the limited national reception capacity and availability. If there is no available place for accommodation in reception centres of the asylum agency SAR, Dublin returnees will have to secure accommodation and nutrition at their own expenses. In 2023, SAR continued to report[23] a severe lack of capacity to accommodate in its reception centres the Dublin returnees who were not identified as vulnerable, both due to the constantly increasing new arrivals (+10% in 2023, +55% in 2022; +205% in 2021),[24] and to the reduced reception capacity, as in practice only 3,592 out of 5,160 official accommodation places were assessed as fit for living,[25] against the backdrop of 22,518 new arrivals just in 2023 (see Overview of the main changes since the previous report update, Reception capacity).

Although the access to the national health care system is automatically reinstated after the Dublin return,[26] the national health care package is generally scarce and does not provide for any tailored medical or psychological treatment or support, nor for the treatment of many chronic diseases or surgical interventions, prosthetics, implants or other necessary medications or supplies.[27] Therefore the patients need to pay for them at their own expense.

Access to the labour market is guaranteed to asylum seekers after a period of three months from their personal registration and for the duration of the procedure.[28] However, the national economic situation remains challenging. Any improvements which finally started to occur after the end of COVID-19 pandemic were reverted in the beginning of 2022 by the war in Ukraine. It further complicated asylum seekers and refugees’ employment and self-sufficiency. In 2023, the State Refugee Agency issued 579 work permits to asylum seekers who were looking to support themselves while their asylum claims were being processed.[29] Out of them, only 2 asylum seekers alongside 17 persons granted international protection were employed through employment programs, while the rest found work independently and on their own initiative.[30]

If, however, the Dublin returnee is among those, whose asylum procedures ended prior their return to Bulgaria with a refusal in absentia on the merits (substance), they are treated as irregular migrants with no access to labour market, the health care system or any other services that require legal residence and an identity document. In the majority of cases, these returnees are arrested upon return and detained in Busmantsi or Lyubimets pre-removal immigration centres to further enable their removal. In the few cases when the returnees are not detained after their arrival, usually – due to administrative or institutional entanglements, they may face homelessness and destitution because of their irregular status in Bulgaria and the lack of valid residence and/or identity documents. This means that even, if the returnees do have financial means, their access to the labour market and most of the basic public services (health care, social support, bank services, etc.) is nearly impossible.

In principle, no “take back” requests have been made so far under the Dublin Regulation regarding individuals with special needs. In the few cases in the past where the return of families with minor children, the requesting Member states usually asked the assurances of SAR for accommodation, adequate reception conditions as well as the nature of the services that will be provided. Usually, these individual guarantees are not made via DubliNet, but by using the available diplomatic channels, in most cases by the respective Member State’s embassy in Bulgaria.

In 2023, the courts in some Dublin States, as well as the European Court of Human Rights, continued to rule suspension of Dublin transfers to Bulgaria on different grounds, but especially with respect to certain categories of asylum seekers due to poor material conditions and lack of proper safeguards for the rights of the individuals concerned.

To provide an example, in Belgium, in decision 289 752, the Council of Alien Law Litigation noted that, whereas Dublin returnees do not in principle face obstacles in re-accessing the Bulgarian asylum system, their access to accommodation and food is not guaranteed. In addition, the Council considered that the determining authorities did not sufficiently take into consideration the applicant's well-documented submissions corroborating a risk of ill-treatment by police authorities in Bulgaria giving rise to risks of violations of Article 3 ECHR in case of return. Likewise, in decisions 290 112 and 290 220, the Council held that, by failing to consider the reported serious shortage of reception capacity for Dublin returnees, the determining authorities did not properly assess the risk of a breach of Article 3 ECHR.

In decision D-5019/2022, the Swiss Federal Administrative Court took into consideration the lack of access to appropriate healthcare, in particular for acute psychiatric treatment, and the risk of refoulement specifically faced by Turkish nationals in Bulgaria, to conclude that there was a risk that, upon return, the applicant would be subjected to inhuman and degrading treatment within the meaning of Article 3 ECHR and Article 4 of the EU Charter. Courts throughout European countries have, however, also often upheld Dublin transfers to Bulgaria in 2023.[31]

Verzoeker kaart de erbarmelijke leefomstandigheden aan in Bulgarije – slechte opvang, gebrek aan hygiëne, onvoldoende voedsel, geen werkgelegenheid, geen gezondheidszorgen, ...

Op basis van de toepassing van de Dublinregels kan de DVZ inderdaad besluiten dat de verantwoordelijkheid ligt bij Bulgarije. Anderzijds noopt het zorgvuldigheidsbeginsel tot een nader onderzoek van het dossier van verzoeker (zie AIDA rapport).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 Oktober 2011, nr. 46390/10. Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen - dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel - niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014. nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Karner, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Karner, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Karner, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Karner, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Spanje te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 Oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81 ; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 Oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest, dat correspondeert met artikel 3 van het EVRM.

In een arrest van 16 februari 2017 heeft het Hof van Justitie in een zaak die als voorwerp had een Dublin-overdracht, en waarin het Hof wees op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III-verordening én de Opvangrichtlijn, heeft geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Als hij terugkeert na een “Dublin” procedure, is de kans groot dat hij geen opvang zal hebben en dat hij op eigen kosten “kost en inwoon” zal moeten genieten. Helaas heeft verzoeker echt geen middelen, zodat de kans reëel is dat hij op straat zal belanden en geen eten zal hebben, geen medische zorgen... . De situatie zal erg schrijnend zijn voor hem.”

3.3.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 51/5, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker wordt teruggeleid naar de grens van het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, omdat hij heeft geweigerd om vrijwillig naar dat land terug te keren. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom hij oordeelde dat deze overdracht verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM en heeft ook verwezen naar de analyse die hij maakte bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 2 augustus 2024. Verweerder heeft ook aangegeven geen medisch beletsel te zien inzake een overdracht en heeft overwogen dat, gelet op wat reeds werd vastgesteld in voormelde beslissing van 2 augustus 2024, de bepalingen van artikel 8 van het EVRM geen hinderpaal vormen om de bestreden beslissing te nemen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker zal worden teruggebracht naar “de verantwoordelijke lidstaat” en in de voorafgaande beslissing van 2 augustus 2024 tot weigering van verblijf

met bevel om het grondgebied te verlaten heeft verweerder uiteengezet dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is. Er kan dus niet worden geoordeeld dat de motivering van de in casu bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens onduidelijk is en niet toelaat vast te stellen naar welk land verzoeker zal worden overgebracht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.3.3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt de Raad vast dat verweerder, alvorens de bestreden beslissing te nemen, uitgebreid heeft onderzocht of er, ingevolge procedurele gebreken of tekortkomingen inzake de opvang en de behandeling van vreemdelingen die, in het raam van de verordening nr. 604/2013, worden overgedragen aan de Bulgaarse autoriteiten, een ernstig risico bestaat voor verzoeker om te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hij heeft in de beslissing van 2 augustus 2024, die bij aangetekend schrijven van 22 augustus 2024 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, uitvoerig uiteengezet waarom hij oordeelde dat er geen dergelijk risico bestaat. Verweerder heeft hierbij gebruik gemaakt van recente verslagen omtrent de situatie in Bulgarije. Er blijkt niet dat verweerders analyse incorrect of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker brengt een citaat aan uit een AIDA-verslag, waarin wordt uiteengezet dat er in 2023 een capaciteitsprobleem was in bepaalde Bulgaarse opvangcentra en dat verzoekers om internationale bescherming wiens verzoek, na een inhoudelijk onderzoek, werd afgewezen in Bulgarije worden behandeld als illegale vreemdelingen die geen toegang hebben tot de arbeidsmarkt en tot gezondheidsvoorzieningen en dat deze vreemdelingen meestal in detentie worden geplaatst. Er blijkt echter niet dat deze informatie relevant is aangezien de Bulgaarse autoriteiten in het terugnameakkoord aangaande verzoeker verwezen naar artikel 18.1.c van de verordening nr. 604/2013, wat impliceert dat zijn verzoek om internationale bescherming nog niet na een ten gronde onderzoek werd afgewezen en verweerder verduidelijkte, met verwijzing naar bronnenmateriaal, dat alle verzoekers die in het kader van voormelde verordening naar Bulgarije worden overgebracht worden ondergebracht in een opvangcentrum in Sofia waar er geen capaciteitsproblemen zijn.

Er blijkt evenmin dat een verwijzing naar moeilijkheden om bepaalde gezondheidszorgen te verkrijgen en naar de risico's die Turkse burgers lopen dienstig zijn. Er wordt immers niet aangetoond dat verzoeker, die werkend werd aangetroffen, gezondheidsproblemen heeft en hij heeft nooit gesteld een Turks onderdaan te zijn.

Door verder op algemene wijze te poneren dat de leefomstandigheden in Bulgarije erbarmelijk zijn toont verzoeker niet in concreto aan dat hem de basisvoorzieningen zullen worden geweigerd en dat hij in een situatie dreigt terecht te komen die voldoende ernstig is om te kunnen besluiten tot het bestaan van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De verdere theoretische beschouwingen van verzoeker en de bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken leiden niet tot een ander besluit.

Er kan niet worden besloten dat artikel 3 van het EVRM of het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

3.3.3.3. Verzoeker toont ook niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het middel is niet ernstig.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

G. DE BOECK